

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 530/2015
07.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.К., због кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката П.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 2215/11 од 12.05.2014. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 207/14 од 26.02.2015. године, у седници већа одржаној 07.07.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 2215/11 од 12.05.2014. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 207/14 од 26.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 2215/11 од 12.05.2014. године окривљени Н.К. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 2. у вези става 1. КЗ за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од осам месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од две године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело те му је изречена новчана казна у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан платити у року од три месеца по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с`тим да иста не може бити дужа од шест месеци, а уколико плати само део новчане казне суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а уколико исплати остатак новчане казне извршење казне затвора ће се обуставити.

Истом пресудом оштећена Република Србија је упућена ради остварења имовинскоправног захтева на парницу те је окривљени обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала као у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 207/14 од 26.02.2015. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног Н.К. и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду К 2215/11 од 12.05.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Н.К., адвокат П.Б. поднео је захтев за заштиту законитости „у смислу одредбе члана 485. ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те да донесе пресуду у складу са одредбом члана 492. ЗКП.

Врховни касациони суд је, поступајући по члану 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерака захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Захтевом браниоца окривљеног Н.К. се указује да се у списима кривичног предмета налази пресуда Прекршајног суда у Новом Саду, којом је окривљени Н.К. ослобођен од одговорности у складу са ставом Врховног суда Србије да код блокаде рачуна у поступку принудне наплате постоји фактичка и правна немогућност плаћања, јер је Законом о платном промету изричито забрањено плаћање пореских и других обавеза блокираног правног лица, осим наплате потраживања због којих је извршена блокада рачуна. Према ставу браниоца окривљеног наведена пресуда Прекршајног суда у Новом Саду и предметни кривични поступак обухватају исти период и радњу окривљеног Н.К.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оцењује као неосноване имајући у виду да су предмет прекршајног поступка у пресуди Прекршајног суда у Новом Саду Пр1-4017/10 од 02.06.2011. године неизвршен обрачун и уплате доприноса за обавезно социјално осигурање за запослене раднике за период од септембра 2008. до априла 2009. године у смислу одредбе члана 51. став 3. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, док је предмет кривичног поступка по пресудама које су предмет испитивања по овом захтеву, порез по одбитку на исплаћене зараде запосленим радницима за период од маја 2008. до новембра 2008. године.

Дакле, не ради се о истим радњама окривљеног Н.К. нити о истом временском периоду извршења те се не може ни радити о правноснажно пресуђеној ствари односно побијане правноснажне пресуде се не заснивају на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на коју се суштински, без нумеричког означавања, указује у захтеву браниоца окривљеног Н.К.

Осим тога, ови наводи у захтеву за заштиту законитости, су већ неосновано истицани у поступку по редовном правном леку, а Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао Виши суд у Новом Саду у другостепеној пресуди на страни 2, те на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Такође, захтевом браниоца окривљеног се указује да у побијаним правноснажним пресудама није правилно утврђено битно обележје кривичног дела, односно намера окривљеног Н.К. да изврши кривично дело које му је стављено на терет и за које је осуђен.

Врховни касациони суд и ове наводе у захтеву оцењује као неосноване, а имајући у виду да су идентични наводи, којима се суштински, без нумеричког означавања, побија одредба члана 439. тачка 1) ЗКП, већ истицани у жалби окривљеног на првостепену пресуду, те да Врховни касациони суд прихвата разлоге другостепеног суда дате на страни 3 пресуде, то на исте разлоге упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**